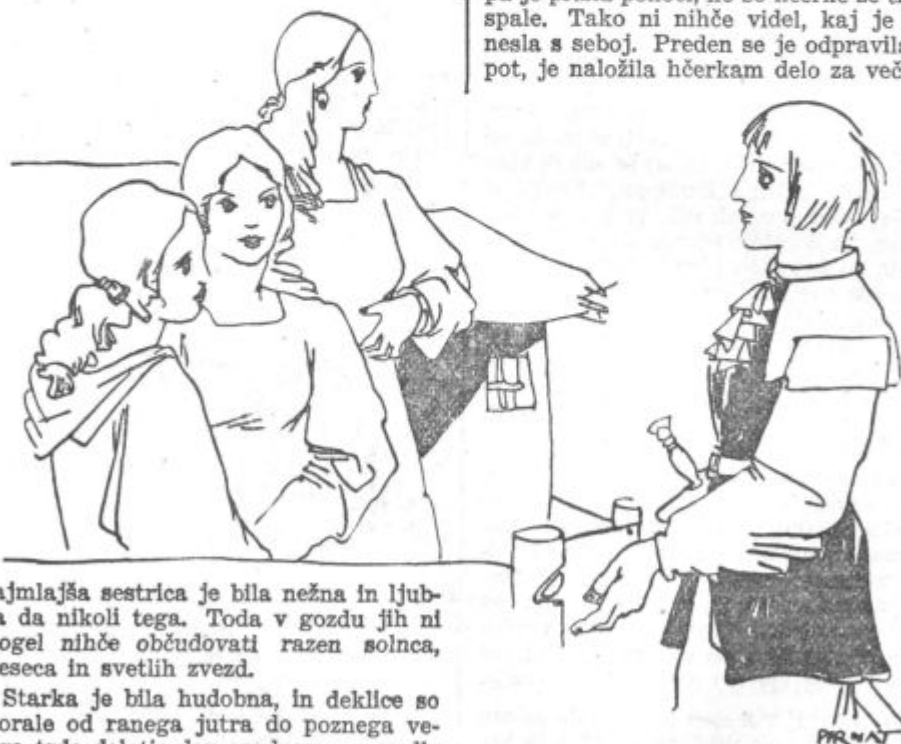

Pravljica o deklicah, ki so predle zlato

Estonska narodna pravljica

Pred mnogimi, mnogimi leti je živel sredi temnega gozda hroma starka, ki je imela tri zale hčerke. Njihova kočja je stala v skriti goščavi. Tam so odrasle hčerke kakor lepi beli cvetovi; posebno

so jele deklice izpraševati kako in kaj, jim mati sploh ni dala odgovora. Dva-krat ali trikrat vsako poletje je starka odpotovala, nihče ni vedel, kam. Vrnila se je zmerom čez kak teden dni, vendar pa je prišla ponoči, ko so hčerke že trdno spale. Tako ni nihče videl, kaj je prinesla s seboj. Preden se je odpravila na pot, je naložila hčerkam delo za več dni

najmlajša sestrica je bila nežna in ljubka da nikoli tega. Toda v gozdu jih ni mogel nihče občudovati razen solnca, meseca in svetlih zvezd.

Starka je bila hudobna, in deklice so morale od ranega jutra do poznega večera trdo delati; dan za dnem so predle zlate nitke. Nikdar niso imele počitka ali kakega razvedrila. Kadar je bil klobčič zvit, je starka hitro prinesla nove preje, tako da ni nikoli zmanjkalo dela.

Izgotovljeno prejo je skrivala starka v tajno čumnato, kamor hčerke niso imele dostopa. Odkod je starka dobivala zlato predivo in kaj je delala z izgotovljeno prejo, hčerke niso vedele. Kadar

naprej, tako da si tudi v njeni odsotnosti niso mogle privoščiti počitka.

Nu, in prav zdaj je spet prišel čas, ko se je starka odpravljala na eno svojih skrivnostnih potovanj. Dala je hčerkam za šest dni zlate preje in jim z osornim glasom velela:

»Kadar sedite pri kolovratu, ne obračajte oči drugam. Nit mora biti napeta,

»drugače izgubi zlati lesket, in kakor hitro bi se kateri nit utrgala, bi bilo njene sreče konec!«

Dekleta so se spogledala in najstarejša se je spačila materi za hrbtom. Komaj je starka odkravsala ob svoji palici, so buhnila dekleta v smeh in se začela norčevati.

»Tega nasveta res ne potrebujemo,« je menila najmlajša sestra. »Zlata nit se zlepa ne utrga, in prav tako neverjetno, je, da bi zlato izgubilo svoj sijaj!«

Tretji dan po materinem odhodu se je pa zgodilo nekaj nepričakovanega, kar je deklice najprej prestrašilo, jim pripravilo nato srečo in veselje, za dolgo časa pa nakopalo mnogo žalosti.

Neki kraljevič je šel v gozd na lov. Med lovom se je odstranil od spremstva in zašel. Niti lajež psov in piskanje rogov ga nista mogla spraviti na pravo pot. Vsi klici so se izgubili v goščavi. Naposled je kraljevič razjezdil in legel pod košat grm, da se odpočije, med tem ko je dovožil konju, da si v bližini poišče hrane. Ko se je kraljevič prebudil iz spanja, je bilo solnce že za gorami. Spet je začel iskati poti in prišel naposled do steze, ki je vodila h koči ohromele starke. Hčerke so se hudo prestrašile, ko so zagledale mladeniča, zakaj še nikoli niso bile videle kakega moškega. Kraljevič jih je vljudno pozdravil, in ker so bile hčerke že končale svoje delo za tisti dan in so se ravno hladile pred kočo, so se kmalu sprijaznile z mladeničem in veselo kramljale z njim. Nazadnje sta odšli starejši sestri k počitku, med tem ko je najmlajša vso noč presedela s tujcem pred kočo; pripovedoval ji je, kako je v mestu, in še mnogo drugih čudovitih stvari, ki jih deklica ni poznala.

Med tem, ko je mlada dvojica brezskrbno kramljala, so kraljevičevi spremljevalci netrudno iskali gospodarja. Ko ga niso mogli najti, sta dva lovca odhitela v mesto, da sporočita staremu kralju žalostno novico, drugi lovci so pa ostali v gozdu. Napravili so si prenočišče pod košato smreko in sklenili, da bodo zgodaj zjutraj nadaljevali iskanje.

Ko je kralj v mestu izvedel, da se mu je sin izgubil v gozdu, je poslal polk konjenikov in še polk pešcev v gozd, da bi ga korenito preiskali. Po treh dneh neutrudnega iskanja so vojaki našli sledove stopinj in ozko stezo, ki je vodila k starini koči. Kraljevič se med tem ni dolgočasil v družbi deklic in tudi po domu ni čutil nobenega hrepenenja. Preden se je poslovil od prijaznih mladenk, je objubil najmlajši, da se kmalu vrne in

jo bo z lepim ali zgrdim odpeljal na svoj grad, da jo vzame za ženo. Čeprav starejši sestri nista vedeli za ta skrivni dogovor, je prišel vendarle na dan in sicer na način, ki ga ni mogel nihče slutiti.

(Dalje prihodnjo nedeljo.)

Josip Vandot:

Pastirček na Skali

Razen očeta in matere ter sestre Tine ni Martin poznal mnogo ljudi. Pač je površno poznal one paglavce, s katerimi je moral sedeti skupaj v šoli. A Martin se ni menil dosti zanje, ker je bil samosvoj in nikoli ni maral družbe, razen petih krav, ki jih je pasel visoko gori za Srednjim vrhom, kjer je bil Martin doma. Krave so pa bile pametne in niso nikoli bezljale, ker so vedele, da jih ima Martin rad in bi mu bilo hudo, ako bi mu nagajale s svojim bezljanjem.

Ob gozdnem parobku je posedeval Martin in žvižgal dan na dan najveselejše pesmi. Če pa se je naveličal žviganja, je sedel na ploščato, z mahom obraslo

skalo, pa je gledal na skalnate gore, ki so se onkraj tesne dolinice blestele v jasnem solncu. Sneg se je svetil na tistih gorah in razkosani, ostri vrhovi so štrleli naravnost v nebo, in Martin je do-

bro vedel, da je tam gori vse polno angelov, ki lepo plešejo okrog tistih vrhov svoj nebeški ringaraja.

In Martin je skoro vsak dan premišljal, kaj je neki za tistimi gorami. Morda široka, v solncu se smejoča ravnina, morda celo morje, koder se pozabavajo bele ladje in hite nekam daleč v devete dežele, od koder ni vrnitve. A naj je še tako premišljeval, zvedel le ni ničesar, ker ni hotel vprašati nikogar in je bil prepričan, da je najbolje, ako ne izve ničesar, ker potem bi ne mogel premisljati nič več.

A tisto popoldne ga je zmotil sredi najlepšega ugibanja tuj človek, ki je nenadoma stopil iz gozda. Martin ga je gledal in se mu čudil. Človek je bil gosposki; majhno črno bradico je imel in dobrodušne oči so mu gledale veselo v svet. V roki je nosil nekakšno stojalce, nahrbtnik pa mu je bil tako poln, da ga je komaj nosil.

Martin je gledal tujega človeka, a tudi ta se je ustavil in zadovoljen opazoval Martina. A že je stopil naglo k Martinu in ga potrepil po rami.

»Pobič, tri popoldneve mi boš sedel tako, kot sediš zdajle,« je rekel odločno, a se je vendar prijazno smehljajal. »Ne bo zastoj, in če ti bodo krave nagajale, jih bova skupaj zavračala.«

Martin ni rekel ničesar in se je samo čudil. Tujec je zataknil stojalo v zemljo, preko stojala pa je razpel nekaj belega, da Martin ni vedel, ali je tisto belo papir ali platno. Razgrnil je nahrbtnik in jemal iz njega stvari, ki jih Martin še ni bil videl nikoli. S čudnim svinčnikom je pričel čakati po papirju ali platnu, a kaj je čakal, tega pa Martin ni mogel razločiti, ker je bil napol obrnjen od tujca.

»Le mirno sedi,« mu je velel gosposki človek. »In glej naravnost na gore, kakor da v resnici vidiš same angele, ki plešejo okrog vrhov nebeški ringaraja.«

In Martin je ubogal in se je zagledal v brezkončno skalovje, ki je bilo vse ožarjeno od solčnih žarkov, vsipajočih se na večni sneg, da je blestel kot najlepše srebro. In Martinu se je zdelo, da razločno vidi divje koze, ki se pasejo kraj snežišč. Spomnil se je tudi vseh lepih pripovedk, ki so se vršile sredi tistega veselega skalovja, in skoro se mu je zdelo, da vidi bele žene in sliši njih čudovite pesmi, ko pasejo divje koze in se nalahko pozabavajo od stene do stene.

Pozabil je na tujega človeka, ki je stal nedaleč od njega in neumorno čakal po papirju ali platnu. Zdrnil se je šele tedaj, ko se ga je tujec dotaknil z

roko in mu rekel: »Dobro si se držal, pobič! Glej, da se boš tudi jutri in pojutrišnjem.«

Zvil je papir ali platno, pospravil svoje stvari v nahrbtnik, potisnil stojalo pod pazduho, pokimal Martinu prav prijazno in odšel naravnost v gozd. A drugi dan je spet prišel in tretji dan tudi. Martin je sedel nepremično na skali in je tu pa tam res ugibal, kaj naj pomeni vse to, kar dela gosposki človek. A že se je spet zagledal v bele gore in je videl, kako pasejo čudovite žene divje koze, in se mu je zdelo, da res vidi angele, ki plešejo okrog Spikovega vrha nebeški ringaraja. Pa niso bili angeli, bile so samo ovčaste meglice, ki so se plazile iz za ostrega, belega vrha.

A že je tlesknil gosposki tujec z rokami in je zaklical: »Stopi sem bliže, Martinek! Gotova sva — le poglej!«

Martinek je ubogal, pa je stopil s skale. Skoro prestrašen je obstal pred stojalom. Zakaj pred sabo je zagledal živo

sliko: bele gore je videl pred sabo, med temi gorami pa je bil najlepši Spikov vrh; saj sta se zibala okrog njega dva smejoča se angela, plesoča veseli ringaraja. A v ospredju je sedel na skali mlad pastirček in je hrepeneče gledal v gore, prav na tista angela, ki sta plesala ringaraja. In čudno — v tem pastirčku je Martin spoznal samega sebe. Bil je živ, tako živ, da bolj živ ne more biti niti sedaj, ko stoji pred svojo lastno sliko.

Martin ni mogel izpregovoriti besedice, a tudi tega ni razumel, kar mu je govoril tujec, ko je hlastno pospraviljal

svoje reči. Zavedel se je šele tedaj, ko je snel gosposki človek sliko s stojala in mu rekel: »Zdrav ostani, Martinek! Pa ne boj se! Tudi tebi pošljem iz mesta takole sliko, in še nekaj po vrhu, da ne bo zastoj.«

Pobožal ga je po laseh in ga uščipnil v lice. Veselo se je posmejal in je že izginil v gozdu. Že se je večerilo in solnce se je spuščalo za bele gore. Krave so zamukale in Martin jih je moral gnati domov.

Čez nekaj tednov je res prejel iz daljnega mesta lepo sliko, na kateri je bil naslikan in ki je bila veliko manjša kot ona, ki jo je bil videl prvič. A tudi ta je bila strašno lepa, saj so ji bili priloženi trije veliki bankovci. Sliko pa je v lepem okviru obesil na steno, prav tja, kamor so posvetili prvi žarki jutranjega solnca.

Martin pa še danes sedi na skali in strmi na blesteče gore. Toda nič več ne premišlja, kaj je za njimi: ali zelena, v solncu žareča ravnina, ali morje, ki nikoli ne pozna miru. Pastirček ugiblje samo to, kako je mogoče, da je slikar videl vrh špika dva angela, plesoča nebeški ringaraja, a ju sam ne vidi nikoli, pa čeprav gleda tja gor že toliko let in bo gledal še toliko in toliko let...

Božena Nemcova:

Zlate zvezdice

Božena, šestletno dekletce in sirota, ni imela po svojih umrlih štarsih nič drugega kakor žalost v srcu, preprosto obleko na sebi in košček kruha, ki ga ji je bil dal siromašni boter, ko jo je odpravil

na pot k teti. Bilo je to v jeseni, na zimno. Šla je od vseh zapuščena in iskala vasice, kjer je imela teta svojo kočico.

Na cesti jo je srečal berač i njo naprosil, če ima kaj jesti, da bi zelo rad jedel. Brez vsakega obotavljanja mu je Božena takoj dala kos kruha, rekoč: »Gospod Bog naj vam ga blagoslovi!«

Ko je šla dalje, jo je srečal raztrgan otrok, ki se je ves tresel od mraza. Deklica si je odvzela rutico in jo dala tresočemu se otročičku.

Potem, ko se je že nočilo in je baš prihajala v gozd, je srečala spet drugo dekletce brez krilca. Dala mu je svoje krilce, tako da ji je ostala samo še srajč-

ka. Mraz je ni preveč mučil, zakaj vedela je, da je storil dobro, in od tega se ji je srčece ogrevalo.

Zdajci je pa zagledala, kako padajo zvezdice z neba in prav pred njo; ko je hotela videti, kakšne so zvezdice, je videla, da so rumene in blesteče, vzela jih je v roko, jih potežkala in takoj, ko se je spomnila predpasnika, ki bi vanj lahko spravila te zvezdice, je že imela na sebi vso oblekco. Nabrala si je teh zvezdic v novi predpasniček, misleč, da jih pokaže teti. Še malo dalje je šla ob luninem svitu, dokler je ni kratko pred polnočjo premagal spanec in ni zaspala. Zgodaj zjutraj se je zbudila, in že se je napravil iz ene zvezdice rumen kolač, tako da je imela dovolj za zajtrk, za kosilo in za južino. Do večera je pa že prišla k teti in ji je takoj povedala in pokazala, kaj nese, in namestu zvezdic se je iz predpasnika iztresel kup rumenih zlatnikov, tako da so se zakotalili po vsej sobi. Od tistih dob sta se Božena in njena teta dobro imeli in sta delali dobro tudi drugim.

Kralj Matjaž

Bil je mrzel Silvestrov dan, ki je zadnji dan v letu, in takrat je šla uboga deklica, ki ni imela ne očeta, ne matere, v gozd po drva. Kar ti pride pred veliko votlino. Deklica ostrmi, ker je še nikoli ni videla v tem kraju. Gleda, gleda, in se čudi, premišljuje, kaj bi storila, a slednjič se odloči in gre junaško v votlino. Čim dalje je šla, tem bolj so se odmikale stene, ki so se bleščale kot beli dan. Sredi votline pa zagleda kralja Matjaža, z velikim mečem v rokah, s zlato krono na glavi, z bisernim plaščem na ramenih.

Z glavo je slonel na mizi in je spal, njegova dolga brada pa je bila zamotana okoli miznih nog. Gre naprej pa vidi še drugo votlino in tudi tja gre pogumna deklica. V tej drugi votlini zagleda vojščake in njihove konje. Vse je spalo, nekateri so ležali, drugi pa so sloneli ob steni. Oblečeni so bili čisto po starinskem tako, kakor so se nekaj nosili. Okoli konj na tleh pa je ležalo lepo dišeče seno, ki ga deklica nekaj pobere in si ga dene v predpasnik. Ko je drugič segla po senu, pa prime za konjske verige. Čisto na lahko jih spusti iz rok, pa so tako glasno zacingljale, da se je vse potreslo. Kralj Matjaž vzdigne glavo in globoko vzdihne.

Silno se prestraši deklica in pobegne. Zunaj se ogleda pa ne vidi več votline, bilo je samo skalovje. Beži iz gozda in ko pride domov, se ji zazdi, da ima nekaj težkega v predpasniku. Hitro pogleda, a namesto sena vidi samo čisto zlato.

Od tega časa se ni votlina nikomur več odprla, a mnogo pogumnih ljudi gre vsako leto na Silvestrovo v gozd, da bi se jim odprla votlina. Tistemu se bo nekoč razgrnila, ki ljubi čez vse svojo sloven-

ske domovino in ki zmeraj želi, da bi se skoraj vstal kralj Matjaž in rešil vse Slovence. Prišel bo pa nenadoma v tisti kraj, votlina se mu bo odprla, in z nčrečeno slavo bo vstal kralj Matjaž, kot vihar se bo zaletel v naše sovražnike in združil in osrečil vse naše brate.

Cilka iz Runjča.

Toča in čebele

To je bilo v tistem času, ko sta Gospod in sveti Peter hodila po svetu. Šla sta čez polje, ki je bilo polno najlepšega klasja. Kar se začne vsipati toča iz neba, in v par trenutkih je bilo vse žito zbito in polomljeno, tako da je bilo povsod samo strnišče.

Pa reče Peter:

»Gospod, to pa le ni prav, da kaznuješ s hudobnimi tudi dobre ljudi. To se mi ne zdi pravično.«

Gospod pa je bil tiho in ni Petru nič odgovoril.

Nebo se je zopet zvedrilo, Gospod in Peter gresta naprej, pa prideta do potoka. Hočeta ga prebresti, in na sredi vode pravi Gospod:

»Peter, vzdigni svoj prst!«

Komaj Peter to stori, že prileti roj čebel pa se obesi na Petrov prst. Zdaj ga pa ena piči v prst, in ves nevoljen vrže Peter ves roj v potok.

Gospod mu reče:

»Samo ena čebela te je pičila, ali ti je bilo treba ves roj potopiti?«

Kmet Janez.

Kdo dela strelo

Že je vzhajalo solnce, in bleden veter je pihal skoz zeleno drevje. Pa ti pride h kmetu Majdonu tujec, ki je bil zelo čudno oblečen, čisto drugače, kakor smo mi. Imel je zeleno suktnjo, zelene čevlje, hlače pa črne. Njegov klobuk je imel široke krajnike, za zelenim trakom okoli klobuka pa so bila zataknjena zelena peresa. Tujec se zvito nasmeje kmetu pa ga vpraša:

»I, kaj pa delaš, kmetič, ali seješ?«
Kmet Majdon ostrmi in nekako s strahom ogleduje čudno oblečenega tujca. Pa mu odgovori:

»Saj vidite da sejem, pa ne vem, če bo kaj pridelka.«

»Glejte si ga no, možanca, zakaj pa ne,« se zaničljivo zasmeje tujec.

»A zakaj? Vidite, to je tako: Vsejem fito zraste, zori, pa pride huda ura, strela, toča, pa je po njem. Lejte, lani pa ni bilo toče, žito sem spravil srečno v skedenj, ponoči pa mi trešči, strela zažge in vse zgori. Tako nikoli ne vem, če ne delam zastoj.«

V skrbeh zmaje kmetič z glavo.

»Toraj se ti bojiš strele?« Vpraša tujec. Kmetič pokima in zmiraj bolj se boji tujega možaka.

»Ali imaš tri dni časa?«

Vpraša tujec in stopi k kmetu.

»Pa pojdi z menoj, boš videl, kako se delajo strele.«

»Kmet gre v resnici z njim. Ves dan sta hodila, zvečer pa prideta do Svete gore. Tam je bila strašna votlina, notri pa je bilo dosti ljudi. Nekaj jih je te-

salo gabre, drugi so jih žagali, tretji so špičili lesene kole, četrti pa so jih vrtali. Zdaj pravi zeleni tujec kmetu.

»Vsi ti so moji podložniki, jaz pa sem hudi duh in gospodar te votline. Le poglej jih, kako mi delajo strele, ko bo dosti narejenih, bo huda ura. Takrat bom zmetal vse strele v megle. Kadar eno vržem, se zmiraj zabliska, kadar pa tista strela na zemljo pade, takrat pa trešči.«

Zdaj je začel kmetič lepo prositi zelenega moža, naj ne meče strel nad njegovo hišo. Oni pa se mu je zasmejal in rekel:

»Kadar vržem strela, takrat nič ne gledam, v katero stran leti. No, pa zdaj si dober, ker ti je že enkrat užgala. Bom že malo pogledal, ker sva prijatelja.«

Hudi duh pelje kmeta nazaj z gore, a komaj prideta v prvo vas, ga že ni bilo nikjer. Kmetič je gledal za njim, pa ni bilo o njem ne duha, ne sluha.

Stale za male

Sinko: »Kako pa to, da naša piška tako kokodaka?«

Oče: »Zato kokodaka, ker je lačna.«

Sinko: »Pa bi vendar lahko znesla tudi sebi jajce, ko jih že nese za nas!«

★

Očka: »Pojdi na postajo in poglej, kdaj odide zadnji vlak proti Gorenjski.«

Sinko hiti na postajo, a nazaj ga ni in ni. Šele čez štiri ure pozno zvečer se vrne domov.

Očka: »Kje pa si bil tako dolgo?«

Sinko: »Čakal sem, kakor si mi naročil, in gledal, kdaj je odšel zadnji vlak.«

★

Petrček se veseli:

»Hvala Bogu,« pravi, »zoba, ki mi ga bodo popoldne izdrli, mi vsaj ne bo treba nič več znažiti!«

★

Majhen deček pride k trgovcu in dé:

»Mamica me pošilja po prašek proti stenicam.«

»Dobro. Za koliko naj ga pa dam?«

»Prosim, tega pa ne vem. Stenic nisimo šteli.«

★

Oče: »Ti, Tonček, učitelj se mi je pritožil zastran tebe.«

Tonček: »Zaradi tega si pa nikar ne belj glave; dandanes se vendar že vsi ljudje pritožujejo.«

Kaj pišejo Jutrovčki?

Naš novi natečaj

Dolgo smo premišljevali, kak naslov naj damo novemu natečaju, naposled je pa stric Matic kar sam odločil, kako naj bo. Stric Matic namreč trdi, da Jutrovčki niso zmerom taki, kakor bi hoteli biti, in da navadno delajo to, kar želijo starši in učitelji, in le malokdaj to, kar bi sami radi storili. Nas odrasle zelo zanima, kaj bi storili, če bi smeli delati, kar bi sami hoteli: če vas ne bi nihče nadzoroval in vam ne bi bilo treba nikomur dajati odgovora za svoja dejanja. Naslov novega natečaja bodi torej tale:

»Kaj bi storil, če bi smel storiti, kar bi hotel?«

Dobro premislite, preden sedete k pisanju! Lahko nam opišete kako bi preživeli en dan, če bi odločala samo vaša lastna volja, kaj bi delali ob nedeljah, če bi bilo po vašem, kako bi si uredili življenje, ali bi hodili v šolo, ali bi potovali itd. — skratka, vse, kar bi radi storili, če bi smeli!

Za novi natečaj razpišemo izjemoma deset nagrad namestu petih. Po možnosti bomo razdelili še nekaj tolažilnih nagradic. Dopise bomo sprejemali do začetka oktobra t. l. Pišite razločno in s črnilom. Dopise naslovite: »Uredništvo Mladega Jutra v Ljubljani«. Pod spis napišite svoje ime in natančni naslov ter ne pozabite povedati, v katero šolo hodite in v kateri razred.

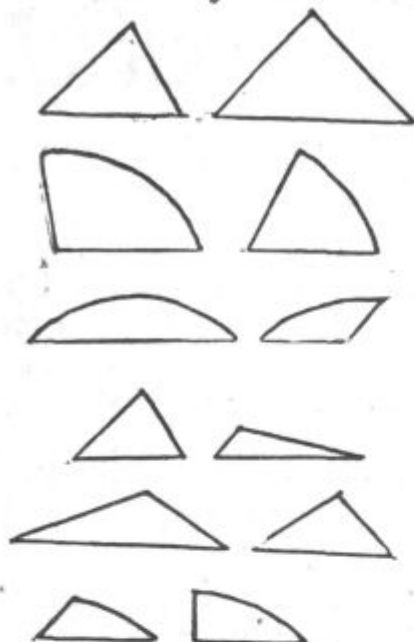
Kdor se noče udeležiti novega natečaja, nam lahko pošlje kak drugačen spis ali kako pesmico, ki jo je sam napravil. Opozorimo vas pa, da pridejo tisti, ki se odzovejo natečaju, prvi v poštev pri razdelitvi nagrad.

Veselim se že vaših prispevkov in vas srčno pozdravljamo!

Uredništvo »Mladega Jutra«

Sestavljenka

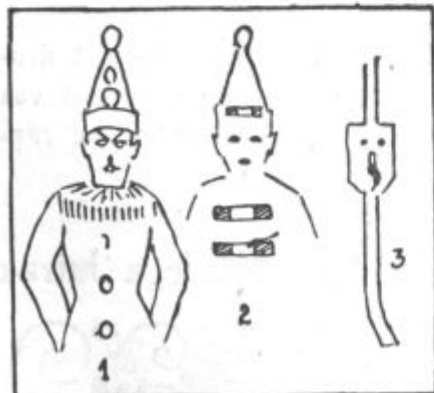
Sestavite iz zgoraj narisanih dvanajstih delov krog.

Za spretno roko

Pojac

Prav smešnega pojaca si lahko naredimo iz kartona. Tak pojac bo znal obracati oči in migati z jezikom, da bo smeja poln koš.

Narišite si na lepenko figuro, kakor jo kaže slika 1. Pojaca tudi lahko po-

barvate, nakar ga izrežete. Tudi oči in usta mu izrežite. Na zadnjo stran (na hrbet) prilepite dva kosa lepenke, en kos na glavo (slika 2.). Vsak košček naj

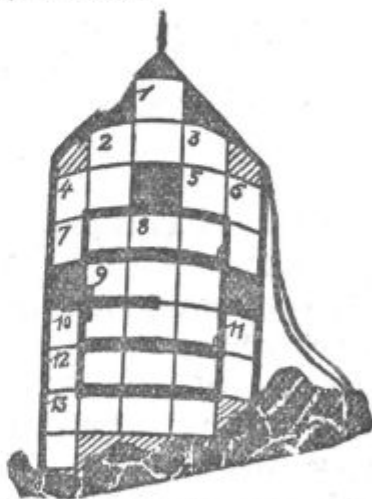
bo prilepljen samo na koncih (z lepilom namažite le one ploskve, ki so na sliki 2. črtkane). Pod figuro podložite kos lepenke ter skozi izrezane oči in usta narišite zrenice, tam pa, kjer ste si zaznamovali usta, prilepite dolg rdeč jezik. Ta kos lepenke obrežite, da bo imel obliko, kakršno kaže slika 3.

Nazadnje vtaknite lepenko z očmi in jezikom v zato prilepljene sponke na zadnji strani pojaca in jo počasi premikajte sem in tja, gori in dol. Videli boste, kako smešno bo vaš pojac zavijal oči in kazal jezik.

Lahko si naredite še en vložek, da bo pojac lahko migal tudi z ušesi. Poskusite sami, kako bi to napravili!

Križanka »Aljažev stolp«

Vodoravno: 2. sadna rastlina, 4. Tolmun, 5. vprašalnica, 7. živo bitje, 9. praznik, 10. južno drevo, 12. časovni prislov, 13. škoda.

Navpično: 1. ploskovna mera, 2. najvišji vrh Jugoslavije, 3. začimba, 4. jadranski otok, 6. zemlja koristna v obrtu, 8. sredstvo za ravnanje vprežene živali, 10. del pluga, 11. vzklík.

Rešitev križanke »Vrtnica«

Vodoravno: 3. slovo, 5. sleme, 6. raketa, 7. tnaló, 8. ara.

Navpično: 1. mlekar, 2. sveto, 3. slana, 4. omela, 5. srt.

Rešitev zlogovnic:

Milčinski.

Rešitev posetnice

Lekarnar